

N:o 4.

Af Friherre **Hochschild**: *Om aflåtande af underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t med hemställan, att kostnader, föranledda af framställningar till främmande regeringar rörande förbrytares utlemnande, måtte bestridas af förslagsanslaget till fångars vård och underhåll.*

Extraditions-traktaters syftemål kan sägas vara att göra de civiliserade folken solidariskt ansvariga för tillämpningen af vissa, af dem alla hyllade, rättsliga grundsatser. Genom dessa traktater förbinda sig de kontraherande staterna att, efter derom framställd begäran och sedan densamma pröfvats vara befogad, till hvarandra utlemna, med undantag endast af sina egna medborgare, alla personer anklagade eller dömda för något af de brott, hvilka i extraditions-traktaterna uppräknas, då den eller de anklagade afvikit från den ena statens område till den andras. Att traktaterna icke innehålla förbindelse för de kontraherande staterna att begära utlemnandet af för brott anklagade personer, härrör deraf att skyldigheten att vaka öfver lagarnes helgd, som ej utan lagbrytares straff kan upprätthållas, alltid ålegat regeringarna och icke tarfvar någon bekräftelse. Hade denna skyldighet ej varit förutsatt, skulle extraditions-traktater icke hafva tillkommit. Hvad särskildt beträffar Nordamerika, torde det kunna anses vara säkert, att Regeringen i Washington samtyckt till extraditions-traktaters afslutande med några andra makter i synnerhet för att befria de Förenade Staterna från den hotande faran att blifva en tillflyktsort för brottslingar.

Af några fall att döma, är svenska myndigheternas uppfattning af extraditions-traktater icke fullt öfverensstämmande med den, som nu blif-

vit framställd. Då personer, anklagade för ett så groft brott som förfalskning, lyckats rymma ur riket, har på de genom brottet lidande här blifvit stäldt det anspråk, att de af sina egna tillgångar skulle bestrida de med en extradition förenade kostnaderna. Man är således berättigad att antaga att, derest de förfördelade hade varit oförmögne eller obenägne att offra penningar för detta ändamål, personer anklagade för svåra lagöfverträdelser i Sverige skulle på andra sidan Oceanen och måhända äfven närmare vårt fädernesland hafva fått åtnjuta fullständig strafflöshet. Den allmänna rättskänslan skulle ej hafva kunnat af ett sådant förhållande tillfredsställas, ett förhållande, som kunde tydas såsom bevis att lagens skydd här ej vore lika för alla, då den rike genom ofvan nämnda anspråks uppfyllande vore i tillfälle att återfå all eller en del af honom genom bedrägeri fräntagen egendom, medan den, som på samma sätt blifvit beröfvad hela sin egendom och således saknade tillgångar för att betala extraditionskostnader, nödgades öfvergifva hoppet att åter komma i besittning af sin tillhörighet. När en förrymd lagbrytares vistelseort är känd och en traktat berättigar begäran om hans extradition, bör hans bestraffning icke få vara beroende af enskilde medborgares förmåga eller benägenhet att för ett sådant ändamål offra sina tillgångar, ty samhällets goda ordning fordrar ovilkorligt att lagbrytare skola straffas.

Jag får derföre vördsamt föreslå,

att Riksdagen i en underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t måtte hemställa, att de kostnader, hvilka föranledas af framställningar till främmande regeringar angående extradition af personer anklagade eller dömda för sådant brott, som enligt svensk lag utgör föremål för allmän åklagares åtal, måtte bestridas af de såsom förslagsanslag till fångars vård och underhåll till Kongl. Maj:ts förfogande ställda medel.

Stockholm den 25 Januari 1879.

C. Hochschild.